

всичкитъ блага и наслаждения на животътъ, захванали съ всичкитъ си усилия да натискатъ, за да си спъчелътъ при продаването, нѣкое кжече земля. Като отетжпвали на пламеннитъ имъ желанія, муниципалитетитъ раскжсвали мѣстата на най малки участъци, и правили това толко по охотно, че такава продажба на землята давала въ общата сума, най значителни ползи, който би можалъ да ся очѣкватъ при продаването на голѣми участъци. И селянитъ били въ въсторгъ, и като ся стремили къмъ голѣмото звание „*собственници*“, обирали и послѣдния си конецъ за да внесътъ нуждната предплата. А послѣ? селянинътъ ся оказалъ самъ съ землята, безъ орждия, безъ работящъ добитѣкъ, безъ пари, а по нѣкога и безъ домакински постройки, защото муниципалитетитъ кжсали участъцитъ безъ милосердие, и на едного продавали нѣкое кжече отъ градина, а другому — нѣкое кжече полска земля. Можало ли е изъ всичко това, въ най блиското бжджще да ся подобри материалното благосъстояние на французскитъ селяни? Като не обладавали особепна далновидность, можало да ся предвиди и предскаже по отъ рано, че пролетаритъ, които исхарчили и послѣдната си пара за исплащанieto на предплатата, нѣма да получатъ отъ възлюбленната си собственность никакво удоволствие и съвсѣмъ нѣма да спъчелътъ въ най близкото бжджще онези истѣвчени инстинкти на консерватизма, съ които кроткия собственникъ ся отличава отъ буйния коммунистъ.

Надеждитъ на националното събрание за продаването на церковнитъ имущества, като на